

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 121

Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đã kết thúc mục II là: Giảng giải nội dung chương Nhập tắc hiếu, rất dài; Mục I tôi xin nhắc lại là giảng giải tiêu đề chương nhập tắc hiếu.

Từ chánh văn 7.1 đến chánh văn 7.6:

*“Cha mẹ bệnh nếm thuốc trước,
Ngày đêm hầu ko rời bước,
Tang 3 năm thường thương nhớ,
Không vui chơi kiêng rượu thịt,
Tang đủ lễ cúng hết lòng
Việc người chết như người sống”.*

Tuy nói là ôn tập nhưng trên thực tế những nội dung

- Cha mẹ lâm chung phải làm gì?
- Cha mẹ mất phải lo tang sự thế nào?
- Và cuối cùng là sau khi cha mẹ quá vãng cần làm gì?

Vì 3 nội dung này trong bài giảng của TS Thái ko có, nên tôi đều trích từ **“Hỏi đáp trợ niệm lúc lâm chung”** - Chủ giảng HT Tịnh không để chia sẻ cùng các bạn nên hoàn toàn ko phải là bài tóm tắt, rất dài.

Do đó trước khi chuyển sang mục mới, xin tóm tắt lại mấy ý chính của đoạn này để bạn dễ theo dõi

Chánh văn 7-1 và 7-2. Cha mẹ bệnh nằm thuốc trước, ngày đêm hầu, không rời bước.

1. Cha mẹ bị bệnh thì ngày đêm hầu, không rời bước;
2. Cha mẹ lâm chung cần phải làm gì?

Thứ nhất: Khai thị cho cha mẹ

- Trường hợp: Nếu cha mẹ là người chưa hiểu đạo, chưa niệm Phật:
 - 1- Kể cho họ nghe về y báo, chánh báo Tây Phương Cực Lạc;
 - 2- Nói về nguyện thứ 18 của A DI ĐÀ PHẬT;
 - 3- Nói những tấm gương vãng sanh lúc lâm chung
 - 4- Nếu họ có tài sản, khuyên họ bán đi để cúng dường Tam Bảo,
 - 5- Khuyên họ buông bỏ muôn duyên cầu sanh Tịnh Độ;
 - 6- Khuyên họ chú tâm niệm Phật, đừng sợ chết: Vì nếu số chưa hết thì niệm Phật sẽ khỏe lại; Nếu số đã hết vãng sanh Tây Phương Cực Lạc;
 - 7- Khuyên họ chỉ theo một mình A DI ĐÀ PHẬT, không theo bất kỳ một ai khác.
- Trường hợp thứ hai: Nếu cha mẹ là những người đã từng niệm Phật và hiểu lý: thì chỉ cần giữ cho họ chánh niệm chỉ 1 câu A DI ĐÀ PHẬT niệm đến cùng mà thôi.

Thứ hai: Trợ niệm cho cha mẹ

Một là: Chuẩn bị những thứ cần thiết sau đây

- 1- Một tôn tượng Phật A Di Đà cao 1 mét
- 2- Một cái lư hương, hai cây đèn cây, và nhang
- 3- Một cái ly và 1 cái chén
- 4- Một tấm mền kinh Đà La Ni (mền Quang Minh),
- 5- Số người trợ niệm: Nên có 4 người, nhiều nữa thì có thể phân ban, hoặc nhiều nữa thì đến niệm Phật đường để niệm Phật hồi hướng cho họ
- 6- Người hộ niệm phải là người tin Phật pháp.

Hai là: Chuẩn bị trợ niệm

- 1- An trí tượng Phật: Sao cho người bệnh trông thấy tượng Phật, không nhất định đặt phương hướng nào;
- 2- Đốt nhang đèn, nhang đốt không gián đoạn,
- 3- Sắp xếp chỗ ngồi, sao cho người bệnh yên lòng, và không để cho mắt của người bệnh nhìn đi được chỗ khác.

Ba là: Cách trợ niệm

- 1- Có thể niệm sáu chữ hoặc niệm bốn chữ tùy theo người bệnh.
- 2- Lúc không hộ niệm thì ngồi im lặng niệm thầm trong tâm, lúc hộ niệm phải tập trung tinh thần trong câu Phật hiệu.
- 3- Trong khi đang hộ niệm, những người khác không được đi ra vào làm ồn, không được tự tiện vào thăm bệnh nhân,
- 4- Không được để cho bệnh nhân nghe thấy những âm thanh khác như là tiếng âm nhạc, rồi tiếng hát, tiếng khóc.
- 5- Nếu người bệnh muốn uống nước hoặc muốn ăn, có thể để cho người bệnh ăn, uống nhưng không được nói chuyện, chỉ niệm Phật mang thức ăn đến dứt cho họ ăn
- 6- Trong khi đang hộ niệm không được ho, không được thở dài, hoặc phát ra những âm thanh khác;
- 7- Sau khi bệnh nhân tắt thở phải hộ niệm suốt 24 tiếng không gián đoạn, mới bảo đảm không bị nghiệp lực lôi kéo.
- 8- Trong 12 tiếng đồng hồ không được dời động thân thể của người mới mất, sau khi hộ niệm xong thì mới có thể dời động thân thể;
- 9- Nếu các khớp xương, cùi chỏ, đầu gối đã cứng nên dùng khăn thấm nước nóng đắp lên.

Chánh văn 7-3, 7-4. “Tang ba năm, thường thương nhớ; Không vui chơi, kiêng rượu thịt”

- 1. Không vui chơi**
- 2. Tang sự tuyệt đối ko sát sinh, ăn thịt?**
- 3. «Thiết doanh trai» (Là cúng ngộ, làm chay)**

Thứ nhất: Trong lúc thiết trai

- 1- Không đổ nước cơm (là nước vo gạo), lá rau xuống đất, đợi đến khi nào xong xuôi mọi việc,
- 2- Khi thiết trai Phải làm cho được “tinh, cần, hộ, tịnh”, là tinh sạch, kỷ lưỡng, làm bằng tâm chân thành cung kính.

Thứ hai: Trước khi thọ trai

- 1- Những thức ăn chưa cúng Phật, Tăng không được ăn trước, tức là không được ném thử trong khi nấu;
- 2- Tăng ở đây không nhất định phải là người xuất gia, bất luận là tại gia hay xuất gia, bốn người cùng chung nhau tu học, tuân giữ pháp Lục hòa kính thì đây gọi là Tăng chúng,

Chánh văn 7-5. Tang đủ lễ, cúng hết lòng

1. Thái độ khi làm tang sự cho cha mẹ? Phải thành kính

2. Cách tạo phước cho cha mẹ trong thời gian thân trung ấm

Thứ nhất: Trong 49 ngày này đoạn tất cả ác tu tất cả thiện

Thứ hai: Cúng dường tam bảo

Một là: Cúng dường trên sự tướng?

- 1- Tạo tôn tượng Phật, in tôn tranh tôn ảnh Phật, đây gọi là cúng dường Phật Bảo;
- 2- Ấn tống kinh sách bao gồm cả máy quay phim, máy ghi âm, đĩa CD, thẻ nhớ là cúng dường Pháp Bảo;
- 3- Cúng dường cho người xuất gia gọi là cúng dường Tăng Bảo.

Hai là: Biểu đạt được công phu tu trì với đại chúng

Ba là: Niệm hồng danh của Phật và Bồ Tát

- Nhất định phải niệm ra được tánh đức của mình. Ví dụ A DI ĐÀ PHẬT – là Vô Lượng Giác – là không khởi tâm động niệm, thì bạn phải niệm đến được nhất tâm bất loạn; Thích Ca Mâu Ni Phật là “Nhân từ”, “thanh tịnh”, vậy thì bạn phải niệm được ra cái tự tánh là nhân từ và thanh tịnh.
- Muốn niệm ra tánh đức này thì tâm bạn phải được định.

3. Cúng thất

Cúng 7 lần vào 7 tuần thất. Mỗi một tuần thất phải làm các việc phước thiện, tụng kinh, niệm Phật hồi hướng cho họ.

4. Siêu độ

1- Nhờ Pháp sư siêu độ thì người này phải chứng đắc, hoặc trong lễ siêu độ vị pháp sư này phải siêu phàm nhập thánh thì người chết mới được lợi ích;

2- Cầu siêu ko thể ra giá, nói thách, đây là mua bán, thì sẽ ko có lợi ích

3- Làm Phật sự siêu độ: Lợi ích cho người chết, sẽ không đồng nhau.

- Nếu lúc còn sống người này biết niệm Phật, hiểu rõ Phật pháp, thì sau khi họ qua đời, sau khi họ nghe tụng Kinh, niệm Phật rất có thể sẽ cảnh tỉnh họ niệm Phật, nhắc nhở họ niệm Phật, làm tăng thượng duyên cho họ niệm Phật vãng sinh Tịnh Độ

- Còn nếu khi sống họ chưa biết đến Phật pháp thì rất là khó. Cho nên sự lợi ích này lớn nhỏ không đồng nhau.

4- Bản thân phải thành tựu thì mới có thể siêu độ được cho cha mẹ

Chánh văn 7-6. “Sự tử giả, như sự sanh” (Việc người chết, như người sống)

1. Phải tích lũy công đức để hồi hướng cho cha mẹ?

- Thứ nhất: Nếu bạn không có công đức chân thật thì bạn lấy gì để hồi hướng?
- Thứ hai: Làm thế nào để có công đức?

- Phải tự mình y giáo phụng hành lời Phật, Bồ tát, cổ Thánh Tiên Hiền dạy;

- Lòng dạ phải chân thành, không có chút xíu nào giả dối: Tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng chính là công đức;

- Công đức vô lượng là chuyển toàn bộ ý niệm: Từ đây về sau vì chánh pháp, vì phổ độ chúng sanh khổ nạn.

2. Phải dạy con nên người.

Phân ôn tập mục II Giảng giải nội dung chương Nhập tác hiệu chúng ta dừng ở đây thật ạ.

Chúng ta sẽ còn 1 mục nữa là mục III Làm thế nào để dạy con hiểu thảo. Hôm nay chúng ta sẽ chia sẻ nốt và sẽ kết thúc toàn bộ chương “Nhập tác hiệu” để chuyển sang chương mới.

.....

Bây giờ bạn đã dạy con về lý hết rồi, nhưng phải làm thế nào để cho con bạn hiểu thảo đây?

Bởi vì không phải là bạn nói là “con ơi, con học thuộc đi”.

Sau khi chúng thuộc, bạn lại bảo chúng rằng:

- “Cha mẹ gọi phải đến ngay” sao không đến?

Hoặc là:

- “Sáng phải thăm tôi phải viếng”, sao ko chịu làm?

Và chúng vẫn ko làm, vì đây mới chỉ là ngôn giáo. Cho nên thầy Thái có hẳn một mục III sau cùng của chương:

III. Làm thế nào để dạy con hiểu thảo?

Tôi thấy có nhiều bạn cứ 1 mục trách con là bất hiếu. Các bạn cứ để ý mà xem nhé, bây giờ mười cụ ngồi với nhau thì 9 cụ nói là:

- Con tôi nó bất hiếu lắm, nó tệ lắm”.

Thế rồi là:

- Tôi với ông ấy cho chúng ở riêng

Nhưng liệu bạn đã nghĩ sẽ đến một ngày một người ra đi trước và người còn lại sẽ cô quạnh, ốm đau, bệnh tật không? Lúc ấy thì đã quá muộn.

Hòa thượng nói: “Có nên trách chúng không? Không thể trách con cái, phải trách ai? Trách chính mình không dạy chúng tốt. Từ nhỏ bạn không dạy chúng Giáo Dục Luân lý đạo đức chúng không hiểu được Hiếu dưỡng phụ mẫu, làm sao bạn có thể trách chúng.

Sách của cổ thánh tiên hiền dạy bạn. Bây giờ bạn có duyên gặp rồi, học rồi thì bạn nhất định phải bỏ công bỏ sức ra mà dạy con.

Nhưng dạy thế nào cho có hiệu quả?

Chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng

1. Phối hợp nhiều phương pháp như thế nào?

Chúng ta đều có thể ứng dụng tốt trong cuộc sống. Chúng ta hãy suy nghĩ về việc dạy con trẻ hiếu thảo, có những phương pháp quan trọng nào, chúng ta phải nắm được cương lĩnh.

Quan trọng nhất là gì?

Thứ nhất: Cha mẹ phải làm gương - phải thân giáo

Đây là điều quan trọng lắm trong dạy Hiếu Đạo.

Thứ hai: Là cha mẹ và thầy giáo phải hợp tác.

Cô giáo cũng dạy, phụ huynh ở nhà cũng phối hợp thì hành vi của con trẻ nhanh chóng có thể tuân theo quy củ.

Tại trường mẫu giáo ở Thâm Quyển cha mẹ các em mỗi tuần đều dạy một tiết Giáo dục gia đình đều là dạy Đệ Tử Quy, học tập từng câu, từng câu một.

(Đây chúng ta đã có cái lớp của thầy Trung rồi, các bạn thì lớp người lớn ở đây rồi.)

Những bậc cha mẹ và thầy cô giáo này phối hợp rất tốt, hành vi của trẻ chuyển biến rất nhanh, bởi vì thầy cô giáo và cha mẹ có sức ảnh hưởng lớn nhất đến con cái lúc nhỏ.

Vì sao vậy? Quý vị xem nhé: Trẻ lúc nhỏ ngậm miệng mở miệng đều nói gì?

- Ba con nói cái này, rồi Mẹ con nói cái kia

Lớn lên lớp mẫu giáo thì nói cái gì?

- Cô giáo chúng con nói.

Cho nên cơ hội tốt như vậy phải vận dụng cho tốt, cha mẹ thầy giáo phải hợp tác.

Cho nên khi chúng bắt đầu học mẫu giáo rồi thì từ cha mẹ cho đến thầy cô là phải hợp tác thì trẻ rất nhanh chuyển biến. 10 tiếng, 12 tiếng nó

ở trường, cô cũng phối hợp để dạy, về đến nhà lại có mình dạy nữa, chứ không bao nhiêu điều mình dạy đến lớp cô lại bảo:

- Sai hết rồi.

Ở nhà bố mẹ bảo:

- Con phải cúi đầu 90 độ

Đến lớp cô lại bảo:

- Không phải, cái này là của người Hàn Quốc.

Thế nên thầy cô và cha mẹ phải hợp tác.

Bạn lại bảo rằng là:

- Bây giờ thầy cô có biết đâu mà bảo hợp tác.

Lần trước chúng ta ấn tượng rất nhiều Đường Đến Hạnh Phúc, và Đạo đức học trò. Thế thì có bạn thỉnh cả thùng, để biếu trường mẫu giáo, trường Tiểu học của con mình. Đến khi biếu xong rồi một thời gian sau gặp tôi thì bảo sao ạ?

- Cô quẳng vào một góc, cô chả đọc chả phát cho ai cả

Vậy thì thầy Thái bảo sao ạ?

- Cô giáo dạy được ít, không hề gì, bởi vì cô giáo chưa chắc đã biết dạy hiếu thảo là quan trọng. Đương nhiên lúc cô giáo không hiểu, quý vị nên như thế nào? Phải cầm “Đệ Tử Quy” đi giảng cho cô giáo. Bởi vì xã hội là một thể tương tác, chúng ta không nên xem nhẹ sức lực của bản thân.

[Bạn ko giảng được thì bạn đưa sách rồi bạn đưa băng của thầy Thái, mà nếu thử, ví dụ cô cũng hợp với những lời tôi chia sẻ thì bạn chuyển bài của tôi, thì bạn phải thay đổi kể cả cô giáo nữa chứ, nếu thật sự bạn muốn cuộc đời của bạn không phải là ngày tàn.]

Thứ ba: Vợ chồng phải phối hợp

Ở Hải khẩu có rất nhiều trường hợp đang thúc đẩy cha mẹ dẫn đầu, lúc cô giáo còn chưa dạy chúng ta phải nhanh chóng dạy, vậy là vợ chồng có thể phối hợp. Phối hợp thế nào?

Ví dụ: Giả sử khi quý vị làm mẹ, quý vị định nói với con trai rằng:

- Con trai à, mẹ sinh con ra vất vả lắm, con phải hiếu thảo với mẹ.

Quý vị có mở lời này ra được không? Dường như cảm thấy kỳ kỳ. Nói chung không thể đắp vàng lên trên mặt mình. Cho nên lúc này người cha dạy con cái phải hiếu thảo với mẹ. Người cha liền nói:

- Con trai à, con có thể không hiếu thảo với ba, nhưng con nhất định phải hiếu thảo với mẹ con. Vì sao vậy? Bởi vì mẹ con lúc mang thai con cực khổ biết bao, mỗi ngày đều không ăn được.

[Đấy, thì lại phải nói thay cho vợ.]

Quý vị liền đem những cực khổ của người mẹ rủ rỉ kể hết. Quý vị nói càng chân thành, con trai quý vị có thể mới nghe được một nửa thì nước mắt đã lăn chã rồi. Khi nó biết ơn thì nó sẽ biết báo ơn.

Quý vị chớ nên nói với tôi rằng:

- Thầy Thái, giai đoạn (vợ tôi mang thai) đó tôi không biết, vì tôi còn bận rộn nhiều công việc.

Người chồng như vậy là không đủ tiêu chuẩn rồi, phải nên quan tâm đến vợ nhiều hơn. Khi người chồng nói ra những ân đức của người mẹ như vậy, liền có thể làm cho đứa trẻ hiểu được ân đức của mẹ, để quan tâm, để biết trân quý.

Còn ngược lại người vợ thì nên nói giúp ai? Nói giúp chồng. Phải nói với con rằng:

- Cha con công việc rất vất vả.

Làm cho nó cảm nhận được sự cực khổ hằng ngày của cha. Tự nhiên nó sẽ sanh khởi tâm hiếu, tâm cung kính đối với cha. Quý vị đã từng nói giúp chồng mình những lời tốt đẹp chưa? Phải nói.

[Chớ đừng nói là không nói lời tốt đẹp mà toàn thấy mở miệng ra là chê bai “bố mày thế này, bố mày thế khác...”]

Như vậy con cái mới cảm nhận được sự cực khổ của người làm cha làm mẹ.

Có một người phụ nữ, không những không nói đến công lao của chồng, mà có lúc còn trước mặt con cái nói xấu chồng mình “Ba của con thế này, ba con thế khác..”.

Lời lẽ như vậy là phạm vào điều đại kỵ của binh gia. Lời lẽ như vậy, sẽ xảy ra ảnh hưởng không tốt như thế nào? Cung kính của con cái đối với phụ thân dần dần tiêu mất.

(Chúng sẽ coi thường bố chúng thôi.)

Hôm nay bất kể chồng quý vị có làm việc gì đó không tốt, chúng ta phải làm được điều là “*tốt khoe, xấu che*”. Nếu quý vị cứ lôi ra những điều không tốt của chồng ra mà nói, thì con cái đối với phụ thân không còn tôn trọng nữa. Khi con cái không tôn trọng phụ thân nữa. Phụ thân sẽ cảm nhận được không? Được chứ, họ sẽ nói:

- Vợ coi thường tôi, ngay cả con cái cũng coi thường tôi. Được, ta sẽ làm việc xấu cho các người xem.

Có thể vô hình trung đã đẩy họ ra ngoài gia đình.

Cho nên con người chắc chắn đều có tốt có xấu, quý vị phải thường nói với con:

- Phụ thân con có điều này tốt.

Con cái thấy vậy liền nói với phụ thân:

- Ba à, điều này ba rất tốt, điều kia ba cũng rất tốt...

Người cha này thấy con trai coi trọng mình như vậy, vậy thì mình phải càng trân quý, càng phấn đấu hơn nữa. Phải xứng đáng với sự ủng hộ của con trai, nên tự nhiên họ sẽ hướng đến điều tốt mà phát triển. Cho nên dạy hiếu cũng có thể vợ chồng cùng phối hợp để dạy.

[Bạn nhớ nhé, trước tiên là thân giáo, nếu hai vợ chồng mà cùng học thì tốt, thì cả hai cùng phải thân giáo. Còn nếu như gia đình chỉ có một mình vợ học thôi, thì vợ phải thân giáo; Thứ hai là phải phối hợp giữa cô giáo và gia đình; Thứ ba là vợ chồng phải phối hợp].

2. Trong nhà phải có nguyên tắc chung

[TS Thái giảng tiếp]

Còn nữa, trong gia đình nguyên tắc giáo dục phải nhất trí, tức là phải có sự hiểu biết chung.

[Không có cãi nhau, vợ bảo:

- Tôi học Đệ Tử Quy nó thế này cơ mà

Chồng bảo

- Ai bảo thế? Trên mạng nó đưa dạy con phải thế kia...]

Giả sử chồng và vợ, nguyên tắc giáo dục con cái không giống nhau thì con cái nghe ai? Giả sử ông bà nội lại tham gia vào nữa, vậy là biến thành xe đến mấy con ngựa? Lúc đó con cái sẽ nghe ai? Con cái nhất định chọn ai mà nó trốn sau lưng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Lúc đó sẽ không dễ dạy nữa.

[Ví dụ: Ông bà nội là to nhất, vậy chúng trốn đằng sau lưng bà nội. Nhưng bạn phải nhớ là ngay bài đầu tiên thì thầy Thái đã nói là giao con cho ông bà dạy có được không? Không được! Bởi vì cách thế hệ nên là quá chiều.]

Cho nên đúng là phải câu thông với nhau mới được.

Có một người phụ nữ, cô ta cũng tự mình âm thầm dạy “Đệ Tử Quy” cho con, cũng không nói “Chồng phải nên làm như thế nào”, “Anh phải làm như thế nào”. Cô ấy không làm như vậy. Cô tự mình dạy từng tí từng tí cho con trước.

Có lần, con trai của cô ấy đến phòng của ông nội rồi nói với ông nội rằng:

- Ông ơi cháu có thể lật cái này ra xem một chút được không?

Ông nội đưa trẻ đột nhiên cảm thấy đứa trẻ này rất lễ phép.

Ông nói:

- Ai dạy cháu?

Đứa trẻ nói:

- Mẹ dạy cháu đây, mẹ cháu nói: “**Sự tuy tiểu, vật thiện vi**” (là Việc xấu nhỏ, cũng chẳng làm).

Ông vừa nghe thấy thì rất vui lòng. Lập tức đi nói với con trai, ông nói:

- Con dâu rất dễ tâm dạy con cái, con phải phối hợp tốt với nó.

Cho nên cha chồng lại nói giúp cô. Nhà họ mỗi sáng thức dậy đều sớm mở băng “Đệ Tử Quy”, cùng nhau dạy. Tự giúp mình, rồi sau đó giúp người. Dùng sự chân thành của chúng ta để góp phần, tự nhiên có thể khiến cho những người xung quanh chúng ta dần dần nhận được sự hiểu biết chung.

[Đến đây thì đúng là kết thúc thật chương “Nhập tác hiếu” rồi. Xin có đôi lời cùng với những người làm con:

.....

Với cha mẹ, con là tất cả, cuộc đời con là hành trình mà cha mẹ mang theo suốt đời:

Từ khi hình hài con mới là một bào nhi, với mẹ con là thiên thần bé nhỏ, mẹ từng ngày chờ đón con chào đời;

Rồi một ngày con chào đời, tiếng con khóc òa, mắt mẹ lệ nhòa vì hạnh phúc;

Rồi một ngày chợt tỉnh giấc, mẹ nghe con nói câu đầu tiên “mẹ ời”, khiến tim mẹ vui như vỡ òa;

Rồi ngày đầu đến lớp, ngập ngừng con bước sau lưng mẹ, ánh mặt trời soi những hàng me, cùng tiếng ve cuối hè vẫy chào con.

Rồi con lớn dần, đêm đã khuya con vẫn ngồi học bài, xót xa tim mẹ bao nhiêu.

Rồi con bước chân vào đời, nếu đường đời ko như con ước mơ, hãy đứng lên và vững bước, mẹ luôn dõi theo bên con;

Rồi con có người thương, Mẹ vui với hạnh phúc của con, mẹ buồn với nỗi đau mà con phải chịu đựng, sao nữa nhìn con ứa thu sang. Mẹ mong có một ngày con tìm được người thương con hơn mẹ thương.

Ở phương xa con hãy yên tâm vì mẹ. Từng dòng thư ôm bao nhớ thương, Mẹ nhờ mây mang trao cho con, mong con yêu được hạnh phúc, mãi bình an...

Rồi ngày lại ngày mẹ trông ngóng mong con quay về. Trong giấc mộng, lại thấy con hồn nhiên bên Mẹ như ngày nào. Mẹ chợt tỉnh giấc, và Mẹ nhìn thấy con mẹ vẫn bé như thiên thần. Thấy con khóc oà, mắt Mẹ lệ nhoà, cảm ơn vì con đến bên Mẹ...

Đúng là: “*Nước biển mênh mông không đong đầy tình mẹ, mây trời lồng lộng không phủ kín công cha*”.

Xin có đôi lời nhắn nhủ những người con đã có duyên học chương “Ở nhà phải hiếu” này:

*Cha mẹ ngày già yếu
Cho con trẻ khôn thêm
Thế mà ta lại quên
Để mẹ cha buồn tủi
Mai ngày người khuất núi
Thương khóc cũng như không
Chữ hiếu chưa làm xong
Đừng nói điều nhân nghĩa*

Vâng ạ! Chúng ta đã trải qua hành trình chương “Nhập tắc hiếu” với 121 bài, rất dài.

Trước khi chuyển sang chương II là “Xuất tắc đệ” (là lễ độ và khiêm nhường). Xin kính tặng các bạn bài “Nhật ký của mẹ” của Nguyễn Văn Chung. Do ca sĩ Hiền Thục trình bày]:

Bao ngày Mẹ ngóng... Bao ngày Mẹ trông... Bao ngày Mẹ mong con chào đời...

Ấp trong đáy lòng, có chẳng tiếng cười của một hài nhi đang lớn dần?

Mẹ chợt tỉnh giấc và Mẹ nhìn thấy, hình hài nhỏ bé như thiên thần,

Tiếng con khóc oà, mắt Mẹ lệ nhoà, cảm ơn vì con đến bên Mẹ...

Này con yêu ơi, con biết không? Mẹ yêu con, yêu con nhất đời!

Ngắm con ngoan nằm trong nôi, mắt xoe tròn, ôi bé cưng!

Nhìn Cha con, Cha đang rất vui, giọt nước mắt, lăn trên khoé môi,

Con hãy nhìn kìa, Cha đang khóc vì con...

Một ngày tỉnh giấc, rồi Mẹ chợt nghe, vụng về con nói câu: "Mẹ ơi!"

Chiếc môi bé nhỏ, thốt lên bất ngờ, khiến tim Mẹ vui như vỡ oà...

Đây là mặt đất, đây là trời cao, đây là nơi đã sinh ra con,

Bước chân bé nhỏ, bước đi theo Cha, dấu chân đầu tiên trên đường đời...

Này con yêu ơi, con biết không? Mẹ yêu con, yêu con biết bao!

Hãy cứ đi, Mẹ bên con, dõi theo con từng bước chân...

Ngày mai sau khi con lớn khôn, đường đời không như con ước mơ,

Hãy đứng lên và vững bước trên đường xa...

Ngày đầu đến lớp, Mẹ cùng con đi, ngập ngừng con bước sau lưng Mẹ,

Tiếng ve cuối hè, hát vang đón chào, ánh mặt trời soi con đến trường...

Ngày ngày đến lớp, dần dần con quen, bạn bè, Thầy Cô yêu thương con,

Bé con của Mẹ, vẫn luôn chăm ngoan, khiến cho Mẹ vui mãi trong lòng...

Này con yêu ơi, con biết không? Mẹ yêu con, yêu con rất nhiều!

Những khuya ôn bài con thức, xót xa tim Mẹ biết bao!

*Từng kỳ thi nối tiếp nhau, tuổi thơ con trôi qua rất mau,
Ước chi con Mẹ mai sau sẽ thành công...*

*Một ngày Mẹ thấy con cười vu vơ, nụ hồng con giấu trong ngăn bàn,
Lá thư viết vội, có tên rất lạ, chắc là người con thương rất nhiều!
Một ngày Mẹ thấy con buồn vu vơ, cánh hồng vẫn ở trong ngăn bàn,
Lá đâu đã vàng, hoa đâu đã tàn, có sao nhìn con ứa thu sang?
Này con yêu ơi, con biết không? Mẹ yêu con, yêu con rất nhiều!
Những kỷ niệm lần đầu yêu, suốt một đời đâu dễ quên...
Vàng trắng kia sẽ sủi ảm con, và sau cơn mưa, nắng sẽ trong,
Sẽ có một người yêu con hơn Mẹ yêu...*

*Một ngày con lớn, một ngày con khôn, một ngày con phải đi xa Mẹ,
Bước chân vững vàng, khó khăn chẳng màng, biển rộng trời cao con
vẫy vùng,
Một ngày chợt nắng, một ngày chợt mưa, lòng Mẹ chợt nhớ con vô
bờ,
Nhớ sao dáng hình, nhớ sao nụ cười, nhớ con từng giây phút cuộc
đời...
Này con yêu ơi, con biết không? Mẹ yêu con, yêu con nhất đời!
Ở nơi phương trời xa xôi, hãy yên tâm, Mẹ vẫn vui!
Từng dòng thư ôm bao nhớ thương, Mẹ nhờ mây mang trao đến con,
Chúc con yêu được hạnh phúc, mãi bình an...*

Bao ngày Mẹ ngóng, bao ngày Mẹ trông, bao ngày Mẹ mong con quay về,

Áp trong giấc mộng, nhớ bao tháng ngày, bé con hồn nhiên bên đáng Mẹ,

Mẹ chợt tỉnh giấc, và Mẹ nhìn thấy, con Mẹ vẫn bé như thiên thần,

Thấy con khóc oà, mắt Mẹ lệ nhoà, cảm ơn vì con đến bên Mẹ...

Thấy con khóc oà, mắt Mẹ lệ nhoà, cảm ơn vì con đến bên Mẹ...

cảm ơn vì con đến bên Mẹ...

Cảm ơn nhạc sĩ Nguyễn Văn Chung và ca sĩ Hiền Thục thật nhiều.

Vâng ạ! Thời gian đã hết bài học của chúng ta hôm nay tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!

.....